

L'ESQUERRA COMUNISTA ACUSA EL GOVERN D'ESTRÈNYER ELS SEUS LLIGAMS AMB L'OTAN

Europa exigeix un preu

L'estat espanyol ja és dins la UEO. Es compleix així la primera etapa de l'estratègia dels socialistes governants per intentar augmentar la participació espanyola a l'escena internacional.

J. Hernández

Quan aquesta revista isca al carrer, l'estat espanyol ja haurà ingressat en la Unió Europea Occidental, la UEO, una organització d'aliança militar europea anterior a l'OTAN i redescoberta pels socialistes del vell continent com la plausible alternativa a l'Aliança Atlàntica, a mitjan termini.

Amb la incorporació de l'estat espanyol a l'esmentada organització, es compleix la primera etapa de l'estratègia dels socialistes governants d'*ordenar* la participació espanyola en l'escena internacional.

Amb els socialistes es va aprovar i es féu efectiva la integració a la CEE,

se celebrà el referèndum sobre l'OTAN, amb el pacte d'un model *sui generis* d'integració a l'organització aliada; es va aconseguir un acord amb els nord-americans que produirà la reducció dels seus efectius a l'estat espanyol, i, ara, s'ha culminat ja la integració a la UEO on Gran Bretanya, principal defensora dels interessos de Washington a Europa, era la més gran oponent, com a mesura de pressió perquè l'estat espanyol acceptara l'emmagatzemament d'armes nuclears. Finalment, Londres ha cedit i la integració ha estat possible.

Trencar la dependència

Per als socialistes espanyols, en completa coherència amb els socialistes

europeus en aquest terreny, l'objectiu que s'ha d'aconseguir a mitjan terme és una major integració d'Europa, una reducció substancial de la dependència europea respecte dels EUA i l'enfortiment del paper del continent com a propugnador de processos de distensió internacional que faciliten l'avanç cap a un nou ordre internacional. Les tres mesures esmentades i l'opció per un avió de combat europeu, la participació en totes les xarxes d'informació integrades i l'homologació de l'amplada de via per als ferrocarrils formen part de la mateixa estratègia.

Això no obstant, cal fugir de les lectures excessivament optimistes que es fan des dels cercles pròxims a la presidència del govern. La integració a la UEO, és, ara per ara, la integració en un organisme dependent de l'OTAN, on els Estats Units tenen, de moment, una influència decisiva.

A més, la mateixa estratègia nord-americana d'introduir-se profundament en el teixit socio-econòmic europeu, un èxit complet fins ara, condicionarà totes les decisions estratègiques destinades a trencar la dependència tecnològica respecte a l'altre costat de l'Atlàntic. La batalla de refundar Europa no ha fet sinó començar.

La integració espanyola en la UEO, doncs, marca l'inici de l'etapa de major integració espanyola en el context europeu, amb la qual cosa es trenca la tendència que dura tota l'existència de l'estat espanyol modern. Aquest fet, que té molt a veure amb la consolidació d'una societat de tolerància i de convivència democràtica, condicionarà moltes coses en el futur, un futur que la dreta no va ser capaç de preveure i que l'esquerra no socialista no fa més que criticar.

La militarització

L'esquerra comunista, i els seus afins, afirma que la integració en la UEO no és més que un foc d'artifici per a garantir un lligam més fort a l'OTAN i insisteix a remarcar que la plena integració en l'Aliança Atlànti-

Kohl i Mitterrand imposen un preu a la integració europea de l'estat espanyol.

L'Europa de finals de segle passa per una major integració dels exèrcits continentals.

ca, estructura militar inclusivament, és l'objectiu dels socialistes. La negativa a incorporar en el tractat hispano-nord-americà una clàusula que permetia registrar cada vaixell i cada avió aliat que toques a Espanya, per comprovar que no porta armes nuclears, n'és una prova, afirmen els dirigents del PCE.

Per als comunistes i l'extrema esquerra, el procés actual europeu no és un procés d'integració i ruptura de la dependència d'Estats Units, sinó l'avanç d'una idea determinada de so-

cietat on els drets polítics i ciutadans pesaran cada vegada menys i on els conceptes d'estat fort i militarització de les relacions humanes seran la moneda comuna. Aquesta anàlisi, entre altres coses, qualificada d'apocalíptica pels socialistes, està impeding un acostament entre els dos grans corrents de l'esquerra espanyola.

L'Europa de l'any 2000

Siga com siga, l'Europa que es per-

fila per a finals d'aquest segle passa per una major integració entre els exèrcits continentals, on la formació d'una brigada franco-alemanya, aplaudida per Espanya, no és més que l'inici, per la creació d'un espai policial i judicial europeu on determinats drets seran restringits, i per una integració econòmica que obligarà a reconversions amb greus problemes per als treballadors en les regions menys desenvolupades, algunes de les quals es troben a l'estat espanyol. □

CESID, CIA I G-2, SERVEIS SECRETS AMB RELACIONS INCONFESSABLES

La visita molesta de l'Havana

L'estada a Madrid del cap del G-2, el servei secret cubà, per invitació del seu homòleg espanyol, el CESID, ha despertat tensions a Serrano, 75, seu de l'ambaixada nord-americana. La protesta, però, amaga el doble joc dels serveis EUA i un fosc laberint d'interessos que esguita l'espionatge mundial.

J. Hernández

El CESID (Centre Superior d'Informació de la Defensa), va ser creat a través d'un decret de 1977 per l'aleshores vice-president del primer govern de la transició, Gutiérrez Mellado. Era l'intent del primer govern de la transició de substituir el vell SECED, servei secret franquista creat per l'almirall Carrero Blanco, amenaçat, a més de per ETA, pel colpisme de

l'extrema dreta, amb arrels fortament enterrades en l'esmentat SECED.

El CESID, però, heretà molt de la dictadura, com després va demostrar l'intent de colp d'estat del 23-F, i únicament es normalitzà amb el pas del temps, la desactivació del colpisme sociològic i l'arribada a la direcció del general Emilio Alonso Manglano, ben vist pels socialistes, els quals hagueren de forçar el seu ascens amb algunes irregularitats reglamentàries contestades

en el seu moment pel corporativisme militar.

Hi hagué, també, una lògica herència de la qual el CESID no es va poder desfer i que era la formació ideològica conservadora provinent del franquisme, que, d'altra banda, conforma tots els exèrcits, reforçada en el món de l'espionatge per la concepció conspirativa predominant de la història.

El CESID, però, heretà, sobretot, el tutelatge de la CIA, que formà molts